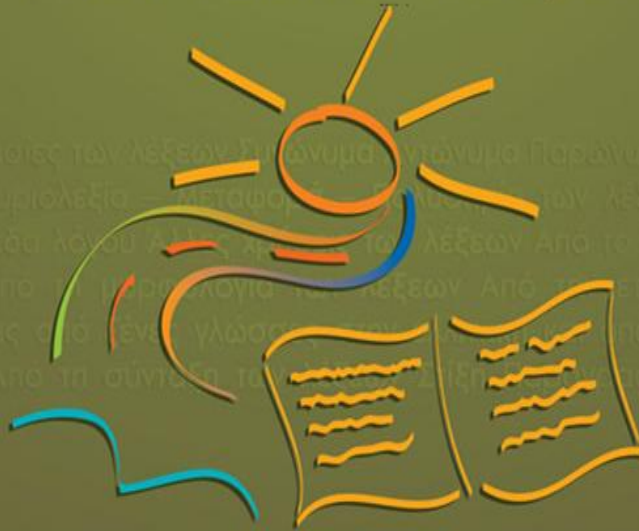

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ

γλωσσικές ασκήσεις

Α΄ Β΄ Γ΄ ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΑΘΗΝΑ

5ος Τόμος

γλωσσικές ασκήσεις

για το γενικό λύκειο

5ος Τόμος

**ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ
ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ**

**Γλυκερία Β. Κανδήρου
Δημήτριος Ε. Πασχαλίδης
Σπύρος Ν. Ρίζου**

Συντονισμός: Χρίστος Λ. Τσολάκης

**ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΓΙΑ
ΜΑΘΗΤΕΣ ΜΕ ΜΕΙΩΜΕΝΗ ΟΡΑΣΗ**

**Ομάδα εργασίας για το Ινστιτούτου
Εκπαιδευτικής
Πολιτικής**

**Προσαρμογή: Κατερίνα Γεωργιάδη,
Εκπαιδευτικός
Επιμέλεια: Βασίλης Καρτέρης,
Εκπαιδευτικός**

Επιστημονικός υπεύθυνος:
Βασίλης Κουρμπέτης,
Σύμβουλος Α΄ του Υ.ΠΟ.ΠΑΙ.Θ

Υπεύθυνη του έργου: Μαρία
Γελαστοπούλου,
M.Ed. Ειδικής Αγωγής

Τεχνική υποστήριξη: Κωνσταντίνος
Γκυρτής, Δρ. Πληροφορικής

Συγγραφείς
Γλυκερία Κανδήρου
Φιλολόγος, Καθηγήτρια
Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης
Δημήτριος Ε. Πασχαλίδης
Φιλολόγος, Καθηγητής
Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης
Σπύρος Ν. Ρίζου
Φιλολόγος, Καθηγητής
Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης

Συντονιστής
Χρίστος Λ. Τσολάκης,
Καθηγητής Νεοελληνικής Γλώσσας
στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο
Θεσσαλονίκης

Υπεύθυνες για το Παιδαγωγικό
Ινστιτούτο
Χριστίνα Αργυροπούλου,
Σύμβουλος

Χριστίνα Βέικου,
Σύμβουλος

Δημιουργικό
Βαλεριάνο Τροϊάνι

Αποχρωματισμοί
De Novo

12. Με ποιους τρόπους αναπτύσσονται οι παράγραφοι που ακολουθούν;

1) Τα τελευταία είκοσι χρόνια η αυτοματοποίηση έδειξε πως είναι ικανή να επιτελέσει κάθε παραγωγικό έργο. Όχι μόνο κάνει σχετικά απλές δουλειές, όπως η κατασκευή τμημάτων αυτοκινήτων ή ψυγείων, αλλά στοιχειοθετεί εφημερίδες, οδηγεί αυτόματα τα τρένα σύμφωνα με προκαθορισμένο πρόγραμμα και εξορύσσει το κάρβουνο που μας χρειάζεται. Άρχισε μάλιστα τελευταία να μας οργώνει τα χωράφια και να θερίζει τις σοδειές. Μπορεί να μην απέχει πολύ η μέρα που ουσιαστικά όλα τα αγαθά που χρειαζόμαστε θα κατασκευάζονται σε αυτόματα εργοστάσια χωρίς βοήθεια χειριστών μηχανημάτων και που οι

άνθρωποι θα είναι αναγκαίοι –όσον αφορά την παραγωγή– μόνο για τη λήψη διευθυντικών αποφάσεων και για το σχεδιασμό και τη συντήρηση των αυτόματων μηχανών.

N. Γρηγοριάδης

2) Αποτέλεσμα της ανισοτιμίας ανάμεσα στον άντρα και τη γυναίκα είναι η σύγκρουση του αντρόγυνου, η οποία φέρνει την κρίση στο γάμο και τη δυσαρμονία στις προσωπικές σχέσεις των μελών της οικογένειας. Οι διαμάχες και οι ανταγωνισμοί που ακολουθούν απόξενώνουν τους συζύγους μεταξύ τους και διαμορφώνουν τα παιδιά τους σε αντικοινωνικά άτομα και ανήλικους επαναστάτες. Όταν η σχέση στην οικογένεια είναι ανταγωνιστική και όχι συνεργατική, ο στόχος

είναι όχι η σύνθεση των αντίθετων απόψεων για τη συνοχή της οικογένειας, αλλά η επιβολή της μιας και μόνης άποψης και η προσπάθεια να υποκύψει ο άλλος.

Γ. Σκληρός

3) Η βία δεν είναι αποκλειστικό φαινόμενο της εποχής μας, όπως θέλουν να την παρουσιάσουν τα μέσα πληροφόρησης, οι ειδήμονες και οι πολιτικοί. Υπήρχε πάντα και με διάφορες μορφές, εκδηλώσεις και αιτιολογίες. Το κύριο στοιχείο της είναι η επιθετικότητα, που εξασφαλίζει στον άνθρωπο τη δύναμη για επιβίωση, ενώ σημαντικότερος φορέας της ήταν ανέκαθεν το κράτος, που στήριζε και στηρίζει την ύπαρξή του και στο φόβο και τον καταναγκασμό. Από την άλλη μεριά, στο παρελθόν οι πράξεις βίας δε γί-

νονταν ευρύτερα γνωστές, ενώ σήμερα, που υπάρχουν τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, μεταβιβάζονται ταχύτατα απ' άκρη σ' άκρη του πλανήτη πρώτα σαν είδηση και ύστερα σαν μίμηση· πολύ συχνά μάλιστα διογκώνονται, διαστρέφονται ή ακόμη εξιδανικεύονται χάρη στις τηλεοπτικές σειρές και τις ταινίες, με τις γνωστές επιπτώσεις, κυρίως στα παιδιά.

Γ. Μανωλίδης

4) Με τον όρο εργασία ονομάζουμε τη σκόπιμη σωματική και πνευματική απασχόληση του ανθρώπου που αποβλέπει σε παραγωγικό σκοπό. Όλα τα καταναλωτικά αγαθά είναι προϊόντα της φύσεως και της εργασίας του ανθρώπου. Η εργασία ανάλογα με το πολιτιστικό επίπεδο και το κοινωνικό

– οικονομικό σύστημα που επικρατεί έχει διάφορες μορφές. Στις πρωτόγονες κοινωνίες εργασία ήταν η άμεση εξεύρεση των απαραίτητων για τη διατήρηση στη ζωή, ενώ στην κλειστή οικονομία καθένας κάνει όλες τις εργασίες μόνος του ή με τη βοήθεια της οικογένειάς του. Ακόμα και σήμερα η αγροτική οικογένεια μπορεί να έχει αυτή τη μορφή.

ΚΕΜΕ,
οδηγίες για την εφαρμογή του ΣΕΠ

5) Πρώτα απ' όλα ας προσπαθήσουμε να περιγράψουμε συνοπτικά το Διαδίκτυο και ειδικότερα τον παγκόσμιο ιστό (Web) με μια αναλογία. Ας φανταστούμε τον κυβερνοχώρο ως μια τεράστια έκθεση. Ο κάθε «εκθέτης» δημιουργεί το δικό του περίπτερο (site) που καταχω-

ρείται σε μία διεύθυνση (www.address). Ο χρήστης του διαδικτύου, μέσα από τους τηλεπικοινωνιακούς διαδρόμους που δημιούργησε η σύζευξη τηλεφώνου – υπολογιστή, επισκέπτεται αυτήν την άυλη, διαρκή και παγκόσμια ψηφιακή έκθεση. Περνά από διάφορα sites, επικοινωνεί με τον «εκθέτη», και βεβαίως μπορεί να πάρει («κατεβάσει») πληροφοριακό υλικό. Αρκεί να έχει εξασφαλίσει την είσοδό του μέσω ενός προμηθευτή (provider) σύνδεσης στο Διαδίκτυο.

Le Monde diplomatique

6) Είναι γεγονός ότι ο Έλληνας δε διαβάζει. Δεν αγαπά το βιβλίο και τη μελέτη. Γιατί όμως; Κληρονομικά βάρη και φυλετικός χαρακτήρας; Μα τότε θα 'πρεπε μάλλον

το αντίθετο να συμβαίνει!... Η εθνική κληρονομιά του Έλληνα είναι βαθιά πνευματική. Τότε; Πρέπει να παραδεχτούμε πως ο άνθρωπος δε γεννιέται αγκαλιά με το βιβλίο, του μαθαίνουν να το αγαπάει. Είναι θέμα γενικότερης παιδείας, που ξεκινάει βέβαια από την εκπαίδευση, από τα σχολεία όλων των βαθμίδων. Και εκεί φαίνεται πως υστερούμε. Γιατί εμείς από τα σχολεία βγάζουμε ανθρώπους που ακούν για βιβλίο, ακούν για μελέτη και το «βάζουν στα πόδια»! Κακογραμμένα βιβλία και μέθοδοι σκουριασμένες απωθούν τους νέους από το βιβλίο και την ευπρόσδεκτη και γόνιμη γνώση. Εκπαίδευση που βασίζεται στη μηχανική πρόσληψη γνώσεων, στην ψυχρή χρησιμοθηρία, στη «δια παντός μέσου» βαθμοθηρία, στη στείρα αποστήθιση, δημι-

ουργεί στη συνέχεια απέχθεια για το βιβλίο, το σχολείο, τη μάθηση. Το «πρόβλημα του μαθήματος της έκθεσης» δεν είναι άσχετο με όλη αυτήν την κακή εκπαίδευση. Κακές επιδόσεις στην έκθεση δε σημαίνουν τίποτε άλλο από κακές σχέσεις με το βιβλίο γενικά.

(από τον ημερήσιο Τύπο)

7) Αυτή τη διαδικασία με την οποία ένα άτομο μαθαίνει και υιοθετεί τα σχήματα συμπεριφοράς και τους κανόνες που θεωρούνται κατάλληλοι για το κοινωνικό του περιβάλλον την ονομάζουμε κοινωνικοποίηση. Από την άποψη της κοινωνίας, η κοινωνικοποίηση είναι ένας τρόπος με τον οποίο μεταδίδεται η κουλτούρα και το άτομο προσαρμόζεται σ' έναν οργανωμένο τρόπο

ζωής. Από την άποψη του ατόμου, η κοινωνικοποίηση είναι μια πραγματοποίηση των δυνατοτήτων του, ένας τρόπος που «ανθρωποποιεί» το βιολογικό οργανισμό του και τον μεταμορφώνει σε ένα «εγώ» με μια αίσθηση ταυτότητας. Έτσι, η κοινωνικοποίηση καθορίζει τη συμπεριφορά του ατόμου, είναι ένα μέσο με το οποίο η κοινωνία ασκεί έλεγχο στο άτομο, αλλά αποτελεί και την απαραίτητη συνθήκη για την ανάπτυξη της ατομικότητας.

Γ. Μανωλίδης

8) Η διαφήμιση επιδρά αρνητικά και στην ωρίμανση της συνείδησης του καταναλωτή. Οδηγεί στην άμβλυνση της επίγνωσης της θέσης που αυτός κατέχει στο συγκεκριμένο σύστημα παραγωγής. Αναπτύσ-

σει τις προϋποθέσεις για τη δημιουργία ενός τεχνητού κλίματος ευφορίας, μικρής διάρκειας, αλλά επαναλαμβανόμενου, μέσα από την ατέλειωτη ποικιλία των διαφημιζόμενων προϊόντων, που υπόσχονται «ότι θα γίνει κάποιος» που δεν πρόκειται να γίνει. Οι ψυχολογικές διακυμάνσεις και η κούραση από την προσπάθεια που δεν ολοκληρώνεται αφήνουν ορατά ίχνη στη διαμόρφωση της προσωπικότητάς του. Η κατάσταση αυτή βρίσκει έκφραση και στο θεωρητικό επίπεδο, όπου γίνονται απόπειρες για την αφομοίωση απόψεων, όπως ότι δεν υπάρχουν τάξεις και κοινωνικά στρώματα ή ότι η ουσία των τάξεων είναι ψυχολογική. Η λογική κατάληξη είναι ότι όλοι οι καταναλωτές απόλαμβάνουν το ίδιο περίπου επίπεδο ζωής και είναι άτομα που ανή-

κουν σε μια μεγάλη «μεσαία τάξη». Για να θεμελιωθούν τέτοιες απόψεις, τα όρια ανάμεσα στο πραγματικό και στο φανταστικό πρέπει να γίνονται ασαφή. Στην κατεύθυνση αυτή βοηθά σημαντικά και η διαφήμιση [...]

Γ.Χ. Ζώτος

9) Επιβάλλεται, φυσικά, η διάκριση μεταξύ πληροφοριών αναγκαίων αφενός για τη δημόσια λειτουργία (όπως στοιχεία για την ταυτότητα των πολιτών, για το εισόδημα και τις φορολογικές τους υποχρεώσεις ή για ορισμένες διασφαλίσεις στις συναλλαγές και για την αποτροπή μονοπωλιακών εκμεταλλεύσεων) και αφετέρου πληροφοριών που αφορούν τα ατομικά δικαιώματα και τις πολιτικές ελευθερίες του πολίτη. Όσο για τη συγκέντ-

ρωση στοιχείων που επιβάλλουν λόγοι εθνικού και δημοκρατικού πολιτικού συμφέροντος, ο βαθμός και οι μέθοδοι ηλεκτρονικής επεξεργασίας των στοιχείων αυτών πρέπει να ορίζονται περιοριστικά με νόμο. Η παρακολούθηση της προσωπικής ζωής ή διαπροσωπικών επικοινωνιών, εφόσον αφορά εξακρίβωση στοιχείων για εγκληματική δραστηριότητα, είναι νοητή μόνο με δικαστικές αποφάσεις. Οι περιπτώσεις αυτές αποτελούν ακραίες εξαιρέσεις του βασικού κανόνα και οι σχετικές ενέργειες πρέπει να υπόκεινται σε αυστηρό έλεγχο.

Ι. Πεσμαζόγλου

10) Όλες αυτές οι κατευθύνσεις της ανθρώπινης προσπάθειας (οικονομική, κοινωνική, πολιτική, επι-

στημονική, ηθική, καλλιτεχνική, θρησκευτική) είναι νόμιμες, όλες μαζί συνεκφράζουν τη ζωή, όλες μαζί συνοικοδομούν τον πολιτισμό και τελικά αποκρυσταλλώνονται σε κάποιες συγκεκριμένες μορφές που εκφράζουν ορισμένο περιεχόμενο· κι όλες μαζί συναποτελούν την πολιτισμική παράδοση. Λόγου χάρη: το άροτρο, η κοινοτική οργάνωση και η αντίστοιχη φορολογική τεχνική, η νομοθεσία του Σόλωνα, το βήμα του ρήτορα πάνω στην Πνύκα, η γεωμετρία του Ευκλείδη, τα λατρευτικά σύμβολα της μινωικής Κρήτης, οι Καρυάτιδες στο Ερέχθειο ή το εργόχειρο μιας νησιωτοπούλας, όλα αυτά εκφράζουν ανθρώπινη προσπάθεια, υπηρέτησαν κάποτε ή υπηρετούν ακόμη τη ζωή μιας κοινωνίας, διατηρούνται αυτούσια ή μεταμορφώνονται και ανα-

μορφώνονται μέσα σε νέες συνθήκες ή επιζούν μόνο ως σύμβολα στη μνήμη των λαών, ως έκφραση τη δημιουργικότητάς τους, ως πολιτισμική περιουσία και καύχημά τους.

Φ. Βώρος

13. Να γράψετε μία παράγραφο στην οποία θα υποστηρίζετε διαφορετική ή αντίθετη άποψη από αυτή που υποστηρίζεται στην παράγραφο 6 της άσκησης 12.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

14. Να γράψετε μία παράγραφο που θα έχει ως κατάκλείδα την εξής πρόταση:

«Από αυτήν την άποψη το κίνημα για την κατάργηση της θανατικής ποινής δεν μπορεί να διαχωριστεί από το κίνημα για τα ανθρώπινα δικαιώματα».

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

**Γιάννης Μόραλης (1916-).
Επιθάλμιο, Δίπτυχο, 1974.
Ακρυλικό σε μουσαμά (106εκ. X
146εκ.).**

**15. Σου δίνονται οι λέξεις: α) ιδεώ-
δες, άμιλλα, υγεία, πειθαρχία, αυτό-
πεποίθηση, υπομονή, επιμονή, ο-
μαδικότητα, συνεργασία και β) εκ-
φυλισμός, επαγγελματισμός, φανα-
τισμός, βία, πρωταθλητισμός, σοβι-
νισμός, σκοπιμότητες, αναβολικά.**

**Να τις χρησιμοποιήσεις σε φρά-
σεις, τις οποίες στη συνέχεια θα ε-
ντάξεις σε δύο χωριστές παραγρά-
φους:**

**α) για την προσφορά του αθλητι-
σμού και β) για τα διάφορα εκφυ-
λιστικά φαινόμενα που παρατηρού-
νται σήμερα στον αθλητισμό.**

.....

.....

.....

.....

16. Να γράψετε ένα μικρό κείμενο με θέμα τη βία χρησιμοποιώντας όσο περισσότερες λέξεις ή φράσεις μπορείτε από αυτές που σας δίνονται:

βανδαλισμός, ανισότητα, αναξιοπιστία, καταπίεση, ψυχοσύνθεση, επιθετικότητα, αναπαραγωγή βίας, αξίες, κοινωνική αδικία, ιδιοτέλεια, αστικοποίηση, αλλοτρίωση, ανεργία, απανθρωπιά, δυσλειτουργία θεσμών, μιμητισμός, ανεπάρκεια σωφρονιστικού συστήματος, ολοκληρωμένη παιδεία, κοινωνική διαπαιδαγώγηση, πάταξη εγκλήματος, περιστολή της βίας, τέλεση πράξεων βίας, τάση για εύκολο πλουτισμό, ποικίλα συμπλέγματα, πολιτισμός, ενδιαφέροντα

18. Ο μικρότερος αδελφός σου θέλει να παρακολουθήσει μία τηλεταινία που ξέρεις ότι περιέχει αρκετές σκηνές βίας. Ποια επιχειρήματα θα χρησιμοποιήσεις, για να τον πείσεις να μην την παρακολουθήσει; Γράψε μία παράγραφο (150 περίπου λέξεις).

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

**Γιάννης Σπυρόπουλος (1912-).
Ξερολιθιές Μυκόνου.
Λάδι σε χάρντμπορντ (70εκ. X
90εκ.).**

19.α) Ξαναπλάσε την πρώτη παράγραφο του κειμένου αρχίζοντας από την κατακλείδα.

β) Υποστήριξε σε μία παράγραφο αντίθετη ή διαφορετική άποψη από αυτήν που αναπτύσσεται στην πρώτη παράγραφο του κειμένου.

γ) Γράψε πάλι την πρώτη παράγραφο του κειμένου σε πιο ήπιο τόνο.

δ) Γράψε πάλι τη δεύτερη παράγραφο χρησιμοποιώντας λιγότερες λέξεις.

Δεν έχω καμία αμφιβολία ότι το σημερινό σχολείο – όχι μόνο στην Ελλάδα αλλά σ’ ολόκληρο τον κόσμο – είναι καταναλωτικό, αφού καταναλωτική είναι και η κοινωνία την οποία αντιγράφει. Σ’ αυτήν καταναλώνονται υλικά κυρίως αγαθά, στο

σχολείο καταναλώνονται πνευματικά κυρίως αγαθά – γνώσεις. Γι' αυτό και οι γονείς, πριν ακόμη τα παιδιά τους φοιτήσουν στο σχολείο, από την προσχολική ηλικία κιόλας, αγωνίζονται να τα κάνουν «σοφά». Η ανάγνωση, η μουσική, το μπαλέτο, οι ξένες γλώσσες, τα ποικίλα μαθήματα καθηλώνουν το παιδί στο σπίτι τις ώρες που δεν το περιφέρουν οι γονείς από δάσκαλο σε δάσκαλο και από φροντιστή σε φροντιστή. Μια τυραννία της παιδείας που κορυφώνεται από τον κοινωνικό ανταγωνισμό των σαλονιών, όπου τα παιδιά κατανατούν σκεύη ανταγωνιστικά, αφού στο πετσί τους αντανακλούν οι χιμαιρικές φιλοδοξίες ημιμαθών (ωστόσο με οικονομική ευρωστία) γονέων.

Και βέβαια, η τυραννία της παιδείας δεν είναι υπόθεση νεοελληνική. Αποτελεί βαριά προγονική κληρονομιά. Οι ραβδισμοί και τα βασανιστήρια των ελληνόπουλων της Αρχαίας Ελλάδας αποτελούσαν μέρος του μαθήματος. Οι μαθητές αβοήθητοι ουσιαστικά μελετούσαν μέρα και νύχτα (ούτε τα όνειρά τους, λέει ο Λιβάνιος, ήταν ειρηνικά) φωναχτά και προσπαθούσαν να ανακαλύψουν και να κατακτήσουν τους μηχανισμούς της μάθησης κάτω από το ανελέητο βλέμμα του δασκάλου και με τη διαρκή απειλή των ποικίλων σωματικών ποινών που επινοούσε η φαντασία του. Ήταν κι εκείνη μια άλλη όψη της τυραννίας. Πάντως η τυραννία παραμένει. Ίσως από κάποιες πλευρές η μορφή της σημερινής τυραννίας να είναι πιεστικότερη. Το λυπηρό είναι

ότι η σημερινή κοινωνία δεν συνειδητοποίησε ακόμη ότι ο «σοφός» άνθρωπος (homo sapiens) βασίλευσε. Αχρηστεύεται και περιθωριοποιείται κάθε μέρα από τις ίδιες του τις γνώσεις. Το καταναλωτικό σχολείο αργοπεθαίνει, και το να προσποιείται ότι είναι ζωντανό, είπαν, καθόλου δεν το γλιτώνει από τη σήψη που συντελείται κάθε μέρα μπροστά στα μάτια μας. Ζωντανό μπορεί να είναι μόνον ένα δημιουργικό σχολείο. Το κεφάλι του παιδιού δεν είναι δοχείο, για να το γεμίσουμε με γνώσεις. Είναι σπίρτο και φωτιά, για να την ανάψουμε. Το μέλλον – ας το ακούσουν οι γονείς – δεν ανήκει σ' αυτούς που σήμερα φορτώνονται με γνώσεις. Σε λίγο κι αυτές θα έχουν ξεπεραστεί. Το μέλλον ανήκει σ' αυτούς που μαθαίνουν πώς να κατακτούν τη γνώση,

πώς να δημιουργούν και πώς να είναι ευτυχισμένοι μέσα στη δημιουργική δράση. Αυτήν την αγωγή της αυτοβουλίας, της κοινωνικότητας, της συμμετοχής, της ενεργοποίησης των μορφωτικών αξιών, της ανύψωσης, της μορφωτικής εργασίας, της φυσικής (και όχι τεχνητής) μάθησης και μύησης, αυτήν την αγωγή που αποτελεί τη *via regia* προς το υπέρτατο αγαθό της παιδείας, την εσωτερική ελευθερία, ποιος γονέας την προσφέρει, ποια κοινωνία και ποιο σχολείο;

**Χρίστος Τσολάκης
(από εφημερίδα)**

20. Να αναπτύξετε σε μία παράγραφο (150 περίπου λέξεις) την αμφίδρομη σχέση που υποστηρίζεται πως υπάρχει ανάμεσα στο **σωστά**

22. «Ότι η εποχή μας είναι εποχή του εντυπωσιασμού και της επιφάνειας κάνει την άλλη ματιά – αυτήν που περικλείει το ουσιώδες και μιλά χαμηλόφωνα – όσο ποτέ αναγκαία».

(Γ. Γραμματικάκης)

Αν συμφωνείτε μ' αυτήν την άποψη, να την αναπτύξετε τεκμηριωμένα σε μία παράγραφο (150 περίπου λέξεις).

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

**Αλέκος Κοντόπουλος (1905-1975).
Σύνθεση, 1969.
Λάδι σε μουσαμά (110εκ. X 100εκ.).**

23. «Σήμερα τα βιβλία είναι οι γέροι μας»

(Ουμπέρτο Έκο)

Αναπτύξτε το νόημα αυτής της φράσης σε μία παράγραφο (150 περίπου λέξεις).

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

**Κωνσταντίνος Μαλέας (1879-1928).
Λύρα.
Λάδι σε μουσαμά
(50εκ X 54εκ.).**

24. Προσπάθησε σε μία παράγραφο να αναλύσεις το βασικότερο λόγο για την τόσο χαμηλή αποδοχή του εκπαιδευτικού συστήματος της χώρας μας.

Δηλώνουν ικανοποιημένοι από το εκπαιδευτικό σύστημα: μαθητές 11%, εκπαιδευτικοί 28%, γονείς 19%

(από εφημερίδα)

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

26. Να αναπτύξετε το μήνυμα του σκίτσου σε μία παράγραφο (150 περίπου λέξεις).

**ΒΓΑΙΝΟΥΜΕ ΣΤΗ ΣΤΕΡΙΑ
ΜΑΜΑ;**

**ΟΧΙ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ
ΣΤΑ ΚΑΝΑΛΙΑ ΒΓΑΙΝΟΥΜΕ**

Του Κώστα Μητρόπουλου

.....

.....

.....

.....

.....

.....

27. Να γράψετε μία παράγραφο (120–150 λέξεις) στην οποία θα παρουσιάσετε και θα αναλύετε σύντομα το μήνυμα του σκίτσου.

ΘΕΛΩ ΜΟΝΟ ΓΡΑΒΙΕΡΑ.....

.....

.....

.....

.....

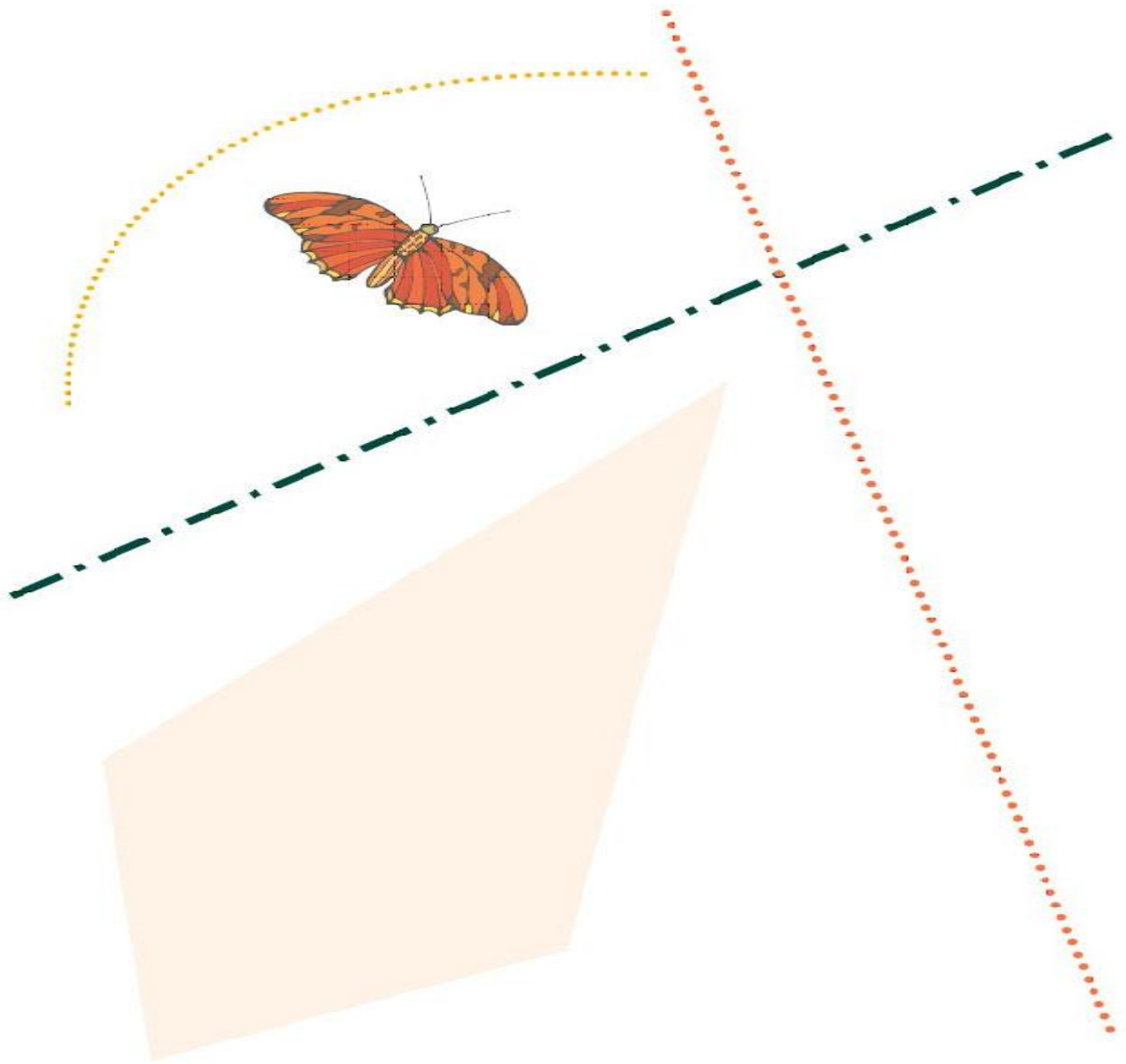
.....

.....

Γεράσιμος Στέρης (1898-1987)
Σύνθεση (1970-78).
Παστέλ (29εκ. X 21εκ.)

Θ' ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Η περίληψη είναι μία μορφή πύκνωσης του λόγου. Αποδίδουμε μ' αυτήν σύντομα και με το δικό μας ύφος το περιεχόμενο ενός λόγου ή ενός κειμένου. Και στις δύο περιπτώσεις -στο γραπτό και στον προφορικό λόγο- εφαρμόζουμε την ίδια αφαιρετική μέθοδο: κρατούμε τα βασικά και παραλείπουμε τα δευτερεύοντα, τα λιγότερο σημαντικά. Με την περίληψη, επομένως, ελέγχεται η ικανότητά μας να κατανοούμε ένα κείμενο, να αποδίδουμε τα κύρια νοήματά του και να παράγουμε ένα νέο κείμενο με συνοχή και σαφήνεια.

Για την περίληψη βλέπε:

- 1. Νεοελληνική γλώσσα για το γυμνάσιο, τ.Β΄, ενότητα 23.**
- 2. Νεοελληνική γλώσσα για το γυμνάσιο, τ.Γ΄, ενότητα 26.**

**3. Έκφραση-Έκθεση Β΄ Λυκείου,
όπου η “περίληψη” παρουσιάζε-
ται αναλυτικά σε ιδιαίτερο κεφά-
λαιο.**

Η΄ Περίληψη

1. Να παρουσιάσεις στην τάξη σου περιληπτικά (150 περίπου λέξεις) το κείμενο του Γ. Γραμματικάκη που ακολουθεί.

Την ταινία «Τιτανικός» έχουν δει ήδη εκατομμύρια θεατές σε όλο τον κόσμο. Τα σχόλια που τη συνοδεύουν έχουν συνήθως ποσοτικό χαρακτήρα και εκφράζονται σε υπερθετικό βαθμό. Πόσο στοίχισε η ταινία, η κολοσσιαία διαφημιστική της προβολή, ότι σάρωσε τα Όσκαρ, τα τεχνολογικά θαύματα που χρειάστηκαν για να πραγματοποιηθεί. Ενώ λοιπόν δεν παύει να είναι μια εντυπωσιακή κινηματογραφική ταινία, ο «Τιτανικός» αποτελεί

μέτρο και κριτήριο μιας ολόκληρης εποχής.

Η ταινία κινείται σε δύο άξονες. Ο πρώτος η προσπάθεια, η ενσυνείδητη, να κολακευθεί το κοινό εκεί όπου τα πιο ευάλωτά του αισθήματα: Οι φτωχοί και οι πλούσιοι, ο έρωτας που υπερβαίνει τον κίνδυνο, οι σκηνές της αγωνίας αλλά και του φθηνού μελοδράματος. Ο δεύτερος άξονας, αυτός άλλωστε που δίνει στην ταινία τον «αμερικανικό» της χαρακτήρα, είναι το στοιχείο του εντυπωσιασμού. Κυριαρχεί το μέγεθος, η ακραία επίδειξη τεχνολογίας και πλούτου. Η προσπάθεια να προκληθεί αίσθηση στην επιφάνεια -όχι αναγκαστικά στο βάθος- παίρνει καμιά φορά γραφικό χαρακτήρα.

[...] Το παρόν όμως κείμενο δεν επιθυμεί να κάνει κριτική της ταινίας. Τον υπογράφοντα απασχολεί μια διάσταση του φαινομένου για την οποία ελάχιστος λόγος έγινε. Είναι ο αυξανόμενος ρόλος που παίζει ο «Τιτανικός», οι «τιτανικοί» στη ζωή μας. Εκείνο το διαρκώς διογκούμενο ρεύμα που επιβάλλει τα μεγέθη και το εντυπωσιακό στη θέση μιας άλλης ματιάς για τον κόσμο.

Εννοείται ότι η τάση αυτή της εποχής, που ξεκίνησε από την Αμερική και ως επιδημία ύπουλη εξαπλώνεται σε κάθε σημείο του πλανήτη, έχει συνήθως μια προφανή γενεσιουργό αιτία: το κέρδος. Σε αυτό μάλιστα έγκειται η διαφορά από παλαιότερους πολιτισμούς, που έδωσαν έργα τέχνης με επιβλητική και ογκώδη

παρουσία. Εκείνα είχαν τη ρίζα τους στις θρησκευτικές ή στις καλλιτεχνικές αναζητήσεις των ανθρώπων.

Σήμερα είναι φανερή η κυριαρχία των οικονομικών κριτηρίων.

[...] Η κυριαρχία του μεγέθους και του εύκολου εντυπωσιασμού, που ευκολύνεται άλλωστε από τη σημερινή τεχνολογία, δεν παρατηρείται φυσικά μόνο στον κινηματογράφο. Επεκτείνεται σε κάθε μορφή τέχνης, αλλά και στην καθημερινή ζωή. Ένα μεγάλο μέρος συναυλιών της σύγχρονης μουσικής υποτάσσει τον ήχο σε φαντασμαγορικά θεάματα, σε ακτίνες λέιζερ και κύμβαλα που αλαλάζουν. Η τάση της εποχής είναι να υπερβαίνει το μέτρο του ανθρώπου, να βιάζει την

εσωτερική του ισορροπία. Αυτό φυσικά δεν αποκλείει κάποια αριστουργήματα αισθητικής, όπως σε μερικούς από τους ουρανοξύστες της Νέας Υόρκης.

Το «μέγεθος», η ποσοτική λογική, είναι φανερό άλλωστε ότι αποτελεί κατευθυντήρια γραμμή στη σύγχρονη οικονομική πολιτική· που, υπό την πίεση μιας θολής ανάγκης ανταγωνισμού, επιβάλλει συγχωνεύσεις και συνενώσεις, επιβάλλει το μέγεθος εκεί που κάποτε υπήρχε μια αναγνωρίσιμη ταυτότητα. Βιομηχανίες αυτοκινήτων, αεροπορικές εταιρείες, τράπεζες, ακόμα όμως και πολιτιστικές δραστηριότητες μετασχηματίζονται σε μεγαθήρια όπου η επιδίωξη του κέρδους αποτελεί το μόνο συνθετικό ιστό.

[...] Με τη συνηθισμένη χρονική υστέρηση απέναντι στα ρεύματα που έρχονται από αλλού, η ιδεολογία του «Τιτανικού» έχει εισβάλει στη χώρα μας. Τα πράγματα γίνονται οδυνηρότερα, αφού την άλλη ματιά, που απέβλεπε στο μέτρο και σε μια βαθύτερη αισθητική, η Ελλάδα λέγεται ότι δίδαξε στον κόσμο. Όχι μόνον η αρχαία Ελλάδα, όπως δυστυχώς γίνεται σχεδόν αυτόματα ο συνειρμός, αλλά και η νεότερη. Η αρχιτεκτονική των νησιών, η μουσική -η έντεχνη και η λαϊκή-, ο τρόπος που διασκέδαζαν οι Έλληνες είχαν πάντα ένα στοιχείο αποδοχής των ανθρώπινων μεγεθών, έναν τόνο ηπιότητας και σεβασμού του μέτρου.

[...] Η ιδεολογία του «Τιτανικού» είναι παρούσα και εξα-

πλώνεται ραγδαία σε κάθε τομέα της καθημερινής ζωής. Το μεγάλο, το εντυπωσιακό, αντικαθιστά το σεμνό και το ανθρώπινο. Σ' ένα ξενοδοχείο δεν προέχει πια η προσαρμογή του στο τοπίο, ή η ζεστή φιλοξενία που παρέχει. Είναι ο αριθμός των κλινών που μετρά, οι πισίνες και τα «νάιτ κλαμπ»· λίγο ενδιαφέρει αν το ύφος και ο όγκος του διαλύουν το χώρο -και την ιστορία του χώρου- όπου εκτίσθηκε. Οι αγορές μας δε γίνονται πια στα κατ'άτηματα ή στο φούρνο της περιοχής, στα οπωροπωλεία ή στις λογής εμπορικές γωνιές της. Θηριώδη συχνά συγκροτήματα, με την ονομασία σουπερμάρκετ -τι χαρακτηριστικός γλωσσικά όρος!- υπόσχονται δώρα, καλύτερες τιμές, πλούσιο εύρος προϊό-

ντων. Αυτό που δεν λέγεται ποτέ είναι ότι στη θέση του πελάτη υπάρχει τώρα ο «καταναλωτής», εκεί που άνθιζε η κουβέντα και το χαμόγελο υπάρχει τώρα η ψυχρή οργάνωση και το μέγεθος, την ανθρώπινη γνωριμία αντικαθιστούν οι αριθμοί!

[...] Η αξία του πρωτογενούς «λόγου» εξαφανίζεται άλλωστε στα σύγχρονα περιοδικά ή στον τηλεοπτικό χώρο: Προέχει το περιτύλιγμα, οι έγχρωμες σελίδες και τα δώρα, αυτό που θα κάνει τον αναγνώστη -ή τον τηλεθεατή- να βυθιστεί ανήμπορος στην ανώδυνη λάμψη του κενού και των διαφημίσεων. Λίγο φαίνεται να μετρά σε όλα αυτά ότι το Άξιον εστί του Μίκη Θεοδωράκη, ο Δράκος του Νίκου Κούνδουρου ή οι Ακυβέρνητες Πολιτείες του

Στρατή Τσίρκα, ενώ υπάκουσαν στις δύσκολες προδιαγραφές των δημιουργών τους, αγαπήθηκαν πολύ και αποτελούν πάντα καίριες ανάσες του ελληνισμού.

Ένα ιδιότυπο πάντως παράδειγμα «Τιτανικού» στη ζωή μας - που θα ήταν απλώς γραφικό, αν δεν κατέστρεφε μια παράδοση και μια απaráμιλλη λαϊκή αισθητική- προέρχεται από την Εκκλησία. Σε πόλεις αλλά και χωριά, ακόμα και σε μέρη δύσβατα, τα μικρά εκκλησιάκια, τα δεμένα με το χώρο και το πραγματικό «ήθος» της πίστεως αντικαθίστανται με υπερμεγέθεις, άχαρες εκκλησίες, ασαφούς αρχιτεκτονικής και ρυθμού.

Ότι η εποχή μας είναι εποχή του εντυπωσιασμού και της επιφάνειας, η εποχή των «τιτανι-

**κών», κάνει την άλλη ματιά -
αυτήν που περικλείει το ουσιώ-
δες και μιλά χαμηλόφωνα- όσο
ποτέ αναγκαία. Δεν λείπει, εδώ
και εκεί, στον ελληνικό χώρο. Αν
ο αγώνας που διεξάγει φαίνεται
καμιά φορά απελπισμένος και
χωρίς προοπτική, κανείς δεν ξέ-
ρει τι κουβαλούν οι καιροί.**

**[...] Ίσως λοιπόν, από την ε-
ποχή των «τιτανικών», αρχίσει κά-
ποτε η αργή επιστροφή στα αν-
θρώπινα μέτρα. Σήμερα, ό,τι θυ-
μίζει αυτά τα μέτρα λειτουργεί ως
ένα είδος «κρυφό σχολειό», για
να διασώσει αξίες και κριτήρια.**

**[...] Είναι το μαγαζί της γειτο-
νιάς, με τα άπειρα ράφια, όπου ο
ιδιοκτήτης μουρμουρίζει τις ιστο-
ρίες τις δικές του και της ζωής.
Είναι μερικοί άνθρωποι του θεά-
τρου ή της μουσικής, που**

έδωσαν πάλι στο λόγο και στους ήχους το πρωταρχικό τους βάρος. Είναι η σεμνή, ανθρώπινη αρχιτεκτονική, που ως η μαργαρίτα στο λιβάδι ξεπροβάλλει καμιά φορά ανάμεσα στο θρασύ τσιμέντο που καλύπτει τη χώρα. Και απέναντι στις πολυδάπανες τηλεοπτικές πομφόλυγες, υπάρχουν οι σοβαροί δημιουργοί και σχολιαστές της εικόνας, και ακόμα οι νέοι άνθρωποι που φτιάχνουν ταινίες κινηματογραφικές με ορατά τα στοιχεία μιας άλλης ποιότητας.

Στις τέχνες, τις εμπορικές δραστηριότητες, τις εκδόσεις η αισθητική και το καίριο ανθίστανται ακόμα, με πάθος και συχνά με απόγνωση, ανθίστανται για τον εαυτό τους και για μας. Είναι άλλωστε σοβαρές οι

παρακαταθήκες: Η μουσική του Μάνου Χατζιδάκι, η ποίηση του Ελύτη και του Σεφέρη, το έργο του Πικιώνη και του Κωνσταντινίδη, τόσα άλλα δημιουργήματα του τόπου και της ζωής του που διακρίνονται για την ποιότητα και μια ομορφιά που δεν φωνασκούσε. Υπάρχουμε ακόμα εμείς οι ίδιοι, που ασφυκτιούμε από τους ρυθμούς και τα μεγέθη μιας βάνουσης εποχής.

Κανείς λοιπόν δεν αποκλείει κάποτε οι «τιτανικοί» να βυθιστούν, και να επανέλθουν εκείνα τα πλεούμενα με τα ωραία ονόματα, που έπαιζαν με τη θάλασσα και τις ψυχές μας.

**Γ. Γραμματικάκης
(από εφημερίδα)**

2. Το σχολείο σου διοργανώνει μια ημερίδα για τα μέσα μαζικής ενημέρωσης. Σου ανατίθεται να παρουσιάσεις το θέμα: «Αρνητικά φαινόμενα στην πληροφόρηση». Για να ετοιμάσεις την εισήγησή σου, διαβάζεις διάφορα κείμενα (άρθρα, επιφυλλίδες, δοκίμια κτλ.) και συντάσσεις από το καθένα μία περίληψη με το δικό σου ύφος. Κάνε το ίδιο (120–130 λέξεις) και για το κείμενο του Χρ. Γιανναρά.

Η «χωματερή» των «πληροφοριών»

Στο συλλογικό μας βίο σήμερα η συνείδηση του πολίτη λογαριάζεται για «χωματερή» πληροφοριακών απορριμμάτων. Τεράστιες ποσότητες «ειδήσεων» κάθε μέρα είναι το προϊόν μιας γιγαντιαίας μεταποιητι-

κής βιομηχανίας – μεταποιεί τη ζωή σε θέαμα ή σε έντυπη πρόκληση ψυχολογικών εντυπώσεων.

Το θέαμα και η εντύπωση παράγονται, για να λειτουργήσουν εφήμερα, είναι προϊόντα μιας χρήσης. Γι' αυτό και η χρήση είναι ταυτόχρονα απόρριμμα και ταφή στη «χωματερή» των συνειδήσεων. Πρέπει η «είδηση» να προκαλεί τον εντονότερο δυνατό εντυπωσιασμό αλλά μόνο για ορισμένες ώρες, αφού θα υποκατασταθεί οπωσδήποτε από καινούριες «πληροφορίες» εξίσου ή περισσότερο συναρπαστικές.

Δεν ενδιαφέρουν τα γεγονότα, η λογική τους, η διασάφηση των συνθηκών, των προϋποθέσεων και των σκοπιμοτήτων που τα προκαλούν. Ενδιαφέρει μόνο η διέγερση της περιέργειας, η ένταση του ψυχολογι-

κού αντικτύπου –τελικά η καταναλωτική πρόσληψη της «πληροφορίας» από το κοινό, η μεγιστοποίηση της θεαματικότητας, ακροαματικότητας και θεαματικότητας, ακροαματικότητας και αναγνωσιμότητας των ειδήσεων. Η τεράστια βιομηχανία της «πληροφόρησης» μεταποιεί τα γεγονότα σε ηδονικά καταναλώσιμη «ενημέρωση» – ποντάρει στη ναρκισσική, σαδιστική, μαζοχιστική ή απλώς ευφραντική καταναλωτική απαίτηση.

Προσέξτε μια Κυριακή βράδυ, μετά το δελτίο ειδήσεων στην τηλεόραση, την παράθεση ονομάτων των συντελεστών και των ειδικοτήτων που εργάστηκαν, για να παραχθεί μέσα στην εβδομάδα ο καταιγιστικός όγκος του υλικού της «πληροφόρησής» μας. Πολυάνθρωπα πολυμερισμένα δίκτυα συλλογής,

καταγραφής, μεταβίβασης, άρθρωσης, «συσκευασίας» και τελικής εμπορίας των πληροφοριών. Ξεπερνούν τα εθνικά σύνορα και συγκροτούν μια παντοδύναμη διεθνή διακίνηση νόμιμων παραισθησιογόνων, που δε συγκρίνεται σε αποδοτικότητα και ισχύ με την ομόλογη εμπορία των ναρκωτικών – έστω και αν υστερεί σε «τζίρο». Είναι παραισθησιογόνος η εμπορευματοποιημένη «πληροφόρηση» σήμερα, γιατί «αντί να ξυπνάει τον κόσμο, τον κάνει να κοιμάται βαθύτερα, καθώς τον μαθαίνει να ονειρεύεται ότι είναι ξύπνιος».

Η μαστροπία της είδησης, η χρήση της για την αποχαύνωση των μαζών, ξεγυμνώνεται απροκάλυπτα στην τηλεοπτική εξίσωση και ισοτιμία της πολιτικοκοινωνικής και της αθλητικής μας «ενημέρωσης». Μια

σύνοδος υπουργών Γεωργίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που κρίνει τις τύχες εκατομμυρίων αγροτών, έχει τον ίδιο ή λιγότερο τηλεοπτικό χρόνο από την είδηση για ένα «ντέρμπι» ποδοσφαίρου ή καλαθοσφαίρισης. Μια σφαγή αμάχων ή η σύλληψη ενοχλητικών για κάποιο καθεστώς δημοσιογράφων υποβιβάζεται ακόμη περισσότερο σε σύγκριση με τις αθλητικές ειδήσεις. Κορύφωμα αυτών των τηλεοπτικών ιεραρχήσεων είναι τα δελτία ειδήσεων «σε ένα λεπτό». Όσος χρόνος διατίθεται για τους τίτλους της πολιτικο – κοινωνικής ενημέρωσης, ίσος ή περισσότερος για τον ψυχοπαθολογικό κρετινισμό του «φιλαθλητισμού».

Έτσι, οι σκανδαλωδώς κερδοσκοπικές εταιρείες του εμπορευματικού – επαγγελματικού αθλη-

τισμού συγκροτούν μέσω του τηλεοπτικού θεάματος άξονα συμφερόντων ισχυρότερον και από την πολιτική εξουσία. Μόλις προ ημερών, με νωπή την εξέγερση των αγρο-τών και επικείμενη νέα εξέγερση, ομόφωνα η Βουλή των Ελλήνων απάλλαξε τους παίκτες της καλαθοσφαίρισης από φορολογικές οφειλές τους – χώρια τα χρέη εκατοντάδων δισεκατομμυρίων που κάθε τοσο χαρίζονται στις εταιρείες του επαγγελματικού αθλητισμού. Καμία κυβέρνηση και κανένα κόμμα δε διανοείται να δυσαρεστήσει τα ινδάλματα της μαζικής «φίλαθλης» υστερίας ούτε να θίξει την πλουτοφόρο αξιοποίηση της υστερίας από το τηλεοπτικό θέαμα.

Οι αποχαυνωτικές ιεραρχήσεις των «ειδήσεων» συνοδεύονται και

από την αυτονόμηση κάθε πληροφορίας, την «ξεκρέμαστη» αποσπασματική εκφορά της. Από τη μικρή οθόνη, συχνά και από τις στήλες των εφημερίδων, παρελαύνουν περιστατικά και περιστασιακά συμβάντα δίχως ερμηνευτικό πλαίσιο, δίχως αναφορά στις αιτίες που τα προκάλεσαν και στις συνέπειες που θα έχουν. Είναι ένα πανόραμα φαινομενικότητας συμπτωμάτων, μια διαπιστωτική ξενάγηση στην επιφάνεια του επικαιρικού γίνεσθαι της πολιτικής ή της οικονομίας. Οι εσωκομματικές αντιπαράθεσεις στην αξιωματική αντιπολίτευση ή η διαφορά πολιτικών θέσεων του υπουργού Άμυνας και του πρωθυπουργού, ενδιαφέρουν τη βιομηχανία της «πληροφόρησης» μόνο για τη διέγερση της περιέργει-

ας που προκαλούν στο κοινό, την ένταση του ψυχολογικού τους αντικτύπου. Δεν υπάρχει (ή είναι υποτυπώδης) η σύνδεση των γεγονότων με τα στοιχειώδη της πολιτικής και ιστορικής ανάλυσης, με συναρτήσεις, επιπτώσεις, προοπτικές για την πορεία της πατρίδας και του κοινωνικού μας σώματος, την ποιότητα της ζωής μας, τη συλλογική μας αξιοπρέπεια.

Αξίζουν την τιμή και το θαυμασμό μας όσοι δημοσιογράφοι αντιστέκονται στη λογική της «χωματερής», της εμπορικά καταναλώσιμης πληροφορίας. Όσοι επιμένουν με πάθος στη μαστορική της δημοσιογραφίας: Να «χτίζουν» την είδηση με το υλικό της επικαιρότητας ιεραρχώντας την ενημέρωση ως υπέρτερη του εντυπωσιασμού, ενεργοποιώντας τη σκέψη και την κρίση

του πολίτη, την αφύπνισή του στις ευθύνες του.

Να αναγγείλεις τον αποκλεισμό των εθνικών οδών από τα γεωργικά τρακτέρ, είναι πληροφορία. Να καταγράψεις την επιχειρηματολογία των καταληψιών και τον κυβερνητικό αντίλογο, είναι μια πρόσθετη αναλυτική πληροφόρηση. Να συνδέσεις την περιστατική αντιδικία με το γεγονός ότι το 1996 το 116% των κρατικών εισπράξεων κάλυψαν τοκοχρεολύσια (επομένως ολόκληρος ο δημόσιος βίος λειτούργησε μόνο με δανεικά), αυτό είναι συγκρότηση είδησης με άξονα και ραχοκοκαλιά. Ενημερώνει για τις αιτίες της αντιπαλότητας πολίτη και κράτους, αφυπνίζει στην ανάγκη ριζικών θεσμικών αναδιαρθρώσεων, ενηλικιώνει τον πολίτη στην απεξάρτησή του από ένα αφερέγγυο

κομματικό σύστημα που τον εμπνέει με ακάλυπτες «παροχές».

Η ασυμβίβαστη δημοσιογραφία είναι προκεχωρημένη γραμμή άμυνας στην ανθρώπινη αλλοτρίωση που επιβάλλει η καταναλωτική «πληροφόρηση».

Χρήστος Γιανναράς
(από εφημερίδα)

3. Διαβάστε προσεκτικά το κείμενο που ακολουθεί και:

- α) Δώστε έναν άλλο τίτλο που να εκφράζει διαφωνία και αγανάκτηση.
- β) Δώστε έναν ουδέτερο τίτλο, ο οποίος θα αναφέρεται μόνο στο γεγονός.
- γ) Υποθέστε πως γράψατε εσείς αυτό το κείμενο και ο αρχισυντάκτης της εφημερίδας στην οποία εργάζεστε σας ζητά να το συντο-

μεύσετε, ώστε να μείνει το ένα τέταρτο περίπου.

δ) Αν χρειαζόταν να γράψετε ένα σύντομο κείμενο (50-60 λέξεις), το οποίο θα περιλαμβάνει την είδηση και το σχόλιο/στάση σας, πώς θα το διαμορφώνατε;

Αντί για πολίτες, αδιάφοροι ιδιώτες

Από την πολυθρόνα τους θα μπορούν λοιπόν εφεξής να ψηφίζουν οι Άγγλοι ψηφοφόροι. Το υπουργείο Εσωτερικών της Βρετανίας επεξεργάζεται τα πρώτα πιλοτικά προγράμματα ψηφιακής ψηφοφορίας, που θα συνδέουν μέσω Διαδικτύου τα εκλογικά τμήματα της χώρας με τους προσωπικούς ηλεκτρονικούς υπολογιστές των εκλογέων –χρηστών. Πιθανότατα, τα

πρωτοφανή ποσοστά αποχής στις ευρωεκλογές να ήσαν αυτά που οδήγησαν τον Μπλερ να αντλήσει τα οδυνηρά συμπεράσματα. Για να πεισθούν να ψηφίσουν οι οκνηροί και αδιάφοροι πολίτες, θα πρέπει πλέον να γνωρίζουν πως δε θα ταιπωρηθούν, δε θα περιμένουν στην ουρά, δε θα κρυώσουν, δε θα ιδρώσουν και ότι θα καταναλώσουν ελάχιστη ενέργεια. Αλλιώς, απλώς θα απόσχουν.

Έτσι όμως, οι σύγχρονοι όροι της δημοκρατικής λειτουργίας θα χρειασθεί να επαναπροσδιορισθούν. Θα πρέπει ίσως να το πάρουμε απόφαση πως οι πολίτες θα λειτουργούν ως πολίτες, υπό την προϋπόθεση ότι αυτό δε θα τους στοιχίζει τίποτε. Πάει η εποχή όπου το εκλογικό δικαίωμα, που με τόση δυσκολία είχε κατακτηθεί από το

λαό, ασκούνταν με ιερό φανατισμό και παλλαϊκή προσήλωση. Πάει η εποχή όπου οι εκλογές νοούνταν ως πάνδημη δημοκρατική γιορτή ή ακόμη και ως μικρός τελετουργικός εμφύλιος πόλεμος. Πάει ακόμη και η εποχή όπου, έστω για άλλους λόγους, η μη συμμετοχή στις εκλογές μπορούσε να θεωρείται αξιόποινη πράξη. Σήμερα η εκλογική πράξη γίνεται σαν οποιαδήποτε άλλη ιδιωτική ενέργεια: πρέπει να εκμαιεύεται μέσα από μια συγκεκριμένη πολιτική κινήτρων.

Το ζήτημα δεν είναι βεβαίως νέο. Ήδη, στην αθηναϊκή δημοκρατία, στην εποχή της παρακμής, η παρουσία των πολιτών εξασφαλιζόταν μόνο με την παροχή χρηματικών ανταλλαγμάτων σε εκείνους που συμμετείχαν στα συλλογικά σώματα. Και ακριβώς στο πλαίσιο

αυτό γεννήθηκε η ιδέα ότι η συμμετοχή στα κοινά αποτελεί στοιχειώδη υποχρέωση του συνειδητού και ενεργού πολίτη, σε πλήρη αντιδιαστολή με τον εσωστρεφή και ιδιοτελή «ιδιώτη» που κοιτά μονάχα τη δυολειά του. Ο σκεπτόμενος πολίτης, που υπερηφανεύεται πως του αξιώθηκε μια τέτοια πόλη, προτάσσει τις δημοκρατικές υποχρεώσεις έναντι όλων των άλλων. Η δημοκρατία απαιτεί κόπο και έχει ατομικό κόστος.

Φαίνεται όμως ότι στην απομυθοποιημένη εποχή μας ο κόπος, ο χρόνος, η βούληση και η ενέργεια αποτελούν είδη εν απολύτω στενότητι που αποτιμώνται αποκλειστικά σε χρήμα. Στο μέτρο δε που δεν τίθεται ακόμη θέμα να θεσπισθούν μορφές «εκλογικής αποζημίωσης» στους μετέχοντες πολίτες, είναι σα-

φές ότι ο εκλογικός κόπος θα πρέπει να περιορισθεί στο ελάχιστο. Έτσι η τεχνολογία καλείται απλώς να διευκολύνει τους πλήττοντες, τους διστακτικούς και τους αδιάφορους στο να υπερβούν την εσωτερικοποιημένη αντίστασή τους σε οποιαδήποτε μη αναγκαία ανάλωση ενέργειας. Μην ξεχνάμε πως ακόμη και η πιο ζωντανή και πολύβουη αγορά, τόπος συναλλαγών, παιγνίων και παζαριών, αλλά και τοπος συνάντησης και ανταλλαγής τυχαίων σχολίων και απόψεων, εμφανίζεται πλέον ως περιττά κοπιώδης. Αντί να θαυμάζουν το χρώμα και την υφή του φρέσκου βερίκοκου, να ελέγχουν με το μάτι αν το τυρί είναι «ιδρωμένο» ή να χαϊδεύουν το λείο δέρμα του καινούριου υποδήματος, οι ράθυμοι καταναλωτές – θεατές έχουν αχθεί στο να προτιμούν να

ψωνίζουν γουρούνι στο σακί, πατώντας τα οικεία πλήκτρα που αντιστοιχούν σε αμετακίνητες και μη διαπραγματεύσιμες εικόνες και τιμές. Το νέο οικουμενικό παιχνίδι είναι με αυτή την έννοια η έσχατη διαμεσολάβηση ανάμεσα στην ορατή πραγματικότητα και στη φαντασιακή προσομοίωσή της. Η ιδιωτικοποίηση ισοδυναμεί με «ιδιωτικοποίηση». Η ψήφος δεν είναι παρά μια ακόμη προαιρετική ιδιωτική ενέργεια που αφορά τον αμετανόητο κομπιουτερόβιο. Μαζί με την υλικότητα της αγοράς των αγαθών, πεθαίνει και η υλικότητα της ενέργειας του συμμετέχειν στα κοινά, δηλαδή στην πόλη.

Τι απομένει όμως από την ιδέα της δημοκρατίας, όταν η συμμετοχή του πολίτη εξασφαλίζεται μόνο με το τσιγκέλι; Σε ποια ενσυνείδητη

«κοινή γνώμη» μπορεί να αντιστοιχεί το αποτέλεσμα μιας εκλογικής διαδικασίας στην οποία οι περισσότεροι δεν επιθυμούν καν να μετάσχουν; Ποια μπορεί να είναι η έννοια της δημοκρατικής επιλογής, όταν τα κίνητρα του ατόμου δεν είναι αρκετά ισχυρά, ώστε να υπερκεράσουν τη βαρεμάρα να περπατήσει ως την ενορία του; Πώς μπορεί να νοηθεί μια πολιτική βούληση που η πυκνότητά της κινδυνεύει από το πρώτο λιοπύρι ή την πρώτη μπόρα;

Ερωτήματα αδυσώπητα, που όμως αντιστοιχούν με απόλυτη ακρίβεια στις εξελίξεις. Εξελίξεις που είναι βέβαια φυσικές και ίσως αναπότρεπτες στο πλαίσιο των υπερρώριμων και ημιαποσυντεθειμένων κοινωνιών μας. Ανεξάρτητα από τα αίτιά της, η αύξουσα αποπολιτικο-

ποίηση που συναντάμε σε όλες τις ανεπτυγμένες χώρες μετατοπίζει αποφασιστικά τους όρους του πολιτικού παιγνίου, σε σημείο ώστε να πρέπει ίσως να εγκύψει κανείς και πάλι στο νόημα της νομιμοποίησης του πολιτικού. Όταν η πολιτική αγορά των ιδεών και των προταγμάτων θα έχει χάσει εντελώς την αυτονομία της, είναι φυσικό να χάσει και την όποια εναπομείνασα εμβέλειά της η πραγματική κινητοποίηση των ράθυμων ιδιωτών. Εκείνο που θα υπολείπεται σε λίγα χρόνια θα είναι ίσως μόνο μια αχνή προτίμηση του Α έναντι του Β, μια προτίμηση που θα κατασκευάζεται από διαφημιστές «εικονοποιοούς» (image-makers) και τσαρλατάνους.

Απομένει βέβαια μια έσχατη λύση που είναι πλέον και τεχνολογικά δυνατή. Σε μια κοινωνία αδιάφορων

ιδιωτών, η εικαζόμενη «κοινή γνώμη» θα μπορούσε να συναχθεί από την πραγματική γνώμη ενός και μόνο προσώπου που θα επιλέγεται από ηλεκτρονικούς υπολογιστές ως «χαρακτηριστικός» μέσος όρος της όλης κοινωνίας.

Αν επιλεγόταν «επιστημονικά», ένας τέτοιος τυχαίος «ψηφοφόρος» θα αρκούσε ίσως για να «εκπροσωπήσει αυθεντικά» το εκλογικό σώμα, αρκεί βέβαια να είναι αποδεδειγμένως αρκετά αδιάφορος, ράθυμος, ιδιοτελής και επιρρεπής στον τηλεοπτικό επηρεασμό. Υπό τους όρους αυτούς, ο μύθος της δημοκρατίας θα μπορούσε να συντηρείται δίχως τις γενικές εκλογές, πολύ-έξοδες, διαταρακτικές και, σε τελική ανάλυση, αδιάφορες.

Ο «μοναδικός ψηφοφόρος» θα μπορούσε λοιπόν να απαλλάξει τις

**κοινωνίες μας από όλη την προε-
κλογική τάλαιπωρία και από τη συ-
νακόλουθη ρητορεία. Πάνε πολλές
δεκαετίες που κάτι τέτοιο προβλε-
πόταν σε ένα αμερικανικό διήγημα
επιστημονικής φαντασίας.**

**Ιδού λοιπόν που η πραγματικό-
τητα πρόλαβε.**

**Κωνσταντίνος Τσουκαλάς
(από εφημερίδα)**

**4. Με το Διευθυντή και έναν καθη-
γητή σου συμμετέχεις στη συντα-
κτική επιτροπή ενός μηνιαίου περι-
οδικού που εκδίδει το σχολείο σου.
Έχεις σκοπό να προτείνεις να γίνει
στο επόμενο τεύχος ένα αφιέρωμα
στο ερωτικό φαινόμενο. Ένα από
τα κείμενα που επιλέγεις να συμπε-
ριληφθούν στο αφιέρωμα είναι και
αυτό που ακολουθεί. Να συντάξεις**

μία σύντομη περίληψή του (50–60 λέξεις), για να ενημερώσεις τα δύο άλλα μέλη της επιτροπής και μία εκτενέστερη (150–180 λέξεις), για να δημοσιευτεί στο περιοδικό.

Ανάλυση του ερωτικού φαινομένου

Η πιο εύστοχη παρατήρηση που γίνεται στο Συμπόσιον του Πλάτωνα είναι ότι ο έρωτας δεν είναι μόνο φοβερός κυνηγός και γόης, αλλά και φτωχός και «ενδεία σύνοικος». Είναι γιος της Πενίας και του Πόρου, της φτώχειας και του πλούτου. Μέσα στον έρωτα υπάρχει η ένδεια, η στέρηση που αποζητά την πληρότητα έξω από τον εαυτό της. Με τον έρωτα γεμίζουμε κάποιο κενό που υπάρχει μέσα μας, αποκτούμε κάτι που μας λείπει και που, όταν

το αποκτήσουμε, νιώθουμε πλήρεις και αυτάρκεις και φυσικά και ευτυχισμένοι. Στην πραγματικότητα στο φαινόμενο του έρωτα έχουμε την πολύ δυνατή έλξη που ασκεί επάνω μας η ομορφιά, σωματική, ψυχική ή και τα δυο μαζί. Η ομορφιά αυτή αντικρίζεται και ως τελειότητα. Ο ερωτευμένος κατέχεται από τον πόθο να πλησιάσει το πρόσωπο που ενσαρκώνει την ομορφιά, θέλει να απολαύσει την ομορφιά. Στην απόλαυση αυτή περιλαμβάνεται και η ικανοποίηση του σεξουαλικού ενστίκτου. Στον έρωτα δεν υπάρχει ανιδιοτέλεια, απλή θέα της ομορφιάς, θαυμασμός της και χαρά για την παρουσία της, παρότι κι όλα αυτά αποτελούν στοιχεία του έρωτα. Η ανιδιοτελής θέα της ομορφιάς προσεγγίζει την έννοια του πλατωνικού έρωτα...

Ο έρωτας θεωρήθηκε από πολλούς ως εγωιστικό φαινόμενο. Στον έρωτα ζητούμε να πάρουμε κάτι που θεωρούμε πολύ σημαντικό, επιζητούμε την απόλαυση και σκεφτόμαστε την ευτυχία μας. Θέλουμε να ικανοποιήσουμε μια προσωπική μας ψυχική ανάγκη. Όταν όμως και το πρόσωπο που ερωτευόμαστε ζητά από μας τα ίδια πράγματα, τότε υπάρχει αμοιβαιότητα, αμοιβαία ανταπόκριση, σύμπτωση αναγκών. Εγωιστικός γίνεται ο έρωτας, όταν ζητάμε να παίρνουμε δίχως να δίνουμε, όταν δε λαβαίνουμε υπόψη τις επιθυμίες και τις ανάγκες του ερωτικού συντρόφου, αλλά ενδιαφερόμαστε μόνο για την προσωπική μας απόλαυση. Στον αληθινό έρωτα υπάρχει αλτρουισμός και αγάπη. Ο έρωτας απευθύνεται και στο ίδιο το «ερώμενον» πρόσωπο,

όχι μόνο στην ομορφιά του ή τις άλλες ελκυστικές του ιδιότητες, στα σωματικά του χαρίσματα.

Ας μπούμε και στην παθολογία του έρωτα. Πολλοί ερωτεύονται πολλά πρόσωπα, ταυτόχρονα ή διαδοχικά, χωρίς να καταλήγουν σε κανένα. Αυτό θεωρήθηκε νευρωτική προσπάθεια για ερωτική κατάκτηση πολλών προσώπων και επιβεβαίωση ενός μη σίγουρου ανδρισμού ή αποδόθηκε σε φόβο για μια μόνιμη σχέση με το άλλο φύλο. Άλλοι προτιμούν να ερωτεύονται μειονεκτικά άτομα, για να νιώθουν ασφαλείς, για να κυριαρχούν επάνω τους, να εξασφαλίζουν την απόλυτη αφοσίωσή τους κτλ. Άλλοι αποφεύγουν τις ερωτικές σχέσεις και φοβούνται τον έρωτα ή εκφράζονται άσχημα γι' αυτόν. Αυτό που τους φοβίζει δεν είναι ο έρωτας καθα-

τός αλλά ο ερωτικός σύντροφος. Αγόρια καταπιεσμένα από τις μητέρες τους αποκτούν ένα υποσυνείδητο φόβο για κάθε γυναίκα. Το φόβο αυτόν διατηρούν σε όλη τη ζωή τους. Τον ίδιο φόβο και την ίδια απόστροφή για τους άντρες αισθάνονται και τα κορίτσια που γνώρισαν τη βάνουση και αυταρχική συμπεριφορά του πατέρα τους. (...)

Ας επιστρέψουμε όμως στη γήινη ομορφιά και τον γήινο έρωτα. Όπως ήδη σημειώσαμε, ο έρωτας αυτός δεν είναι πάντα μια ιδανική σχέση ή μια γνήσια σχέση. Είναι χαρακτηριστικό ότι ο Φρόυντ έδωσε τη μεγαλύτερη βαρύτητα στην ικανοποίηση του σεξουαλικού ενστίκτου, ενώ αυτό που λέμε «έρωτας» θεωρήθηκε απ' αυτόν ένας εξευγενισμός, μια ρομαντική εξιδανίκευση του σεξουαλικού ενστίκτου. Είναι

ωστόσο φανερό ότι, όταν ζητάμε από το άλλο φύλο απλώς την ικανοποίηση ενός βιολογικού ενστίκτου μας, μεταχειριζόμαστε τον άλλο περισσότερο σαν πράγμα. Δεν τον βλέπουμε σαν πρόσωπο, στο οποίο πρέπει να χαρίσουμε αγάπη, στοργή, εκτίμηση και όλα τα σχετικά ανθρώπινα συναισθήματα.

Ο έρωτας δεν είναι μόνο σωματική αλλά και ψυχική έλξη. Ενδέχεται να εξιδανικεύουμε τον ερωτικό μας σύντροφο και να μας εξιδανικεύει κι αυτός, ενώ αργότερα ο πέπλος της αλληλοεξιδανίκευσης πέφτει και τα αγαπώμενα πρόσωπα αποκαλύπτονται το ένα στο άλλο με το πραγματικό του πρόσωπο και τον πραγματικό του χαρακτήρα, που φυσικά δεν έχει καμιά σχέση με την τελειότητα. Είναι φυσικό να εξιδανικεύουμε το πρόσωπο του έρωτά

**μας, να το φανταζόμαστε και ψυχικά όμορφο και τέλειο, για να το κά-
νουμε πιο αξιαγάπητο ή για να πεί-
σουμε τον εαυτό μας ότι ανταποκρί-
νεται σε κάποιο φανταστικό ερωτι-
κό ιδεώδες μας. Ο έρωτας έχει σχέ-
ση με το ρομαντισμό, όχι με το ρεα-
λισμό. Ο ρομαντισμός όμως δεν
κρατά για πάντα. Τελικά κυριαρχεί
η πραγματικότητα, που μπορεί με-
ρικές φορές να μας απογοητεύει.
Αποκαλύπτει το πραγματικό πρό-
σωπο των ερωτευμένων και δείχνει
αν αυτό είναι αξιαγάπητο, απλώς υ-
ποφερτό ή και αποκρουστικό. Στην
τελευταία περίπτωση η ερωτική
σχέση διαλύεται.**

**Στον έρωτα μπορεί να μην υπάρ-
χει ειλικρίνεια. Οι υποσχέσεις για
αιώνια αγάπη είναι ένα καθρό ψέ-
μα. Όταν φεύγει η ομορφιά, φεύγει
και ο έρωτας. Κανένας δεν αγαπά**

το μη όμορφο. Γι' αυτό λέμε ότι αυτό που έχει μεγαλύτερη σημασία στη σχέση ατόμων διαφορετικού φύλου δεν είναι ο έρωτας αλλά η αγάπη και η αλτρουιστική διάθεση. Η τελευταία βλέπει στον ερωτικό σύντροφο περισσότερο το συνάνθρωπο, απέναντι στον οποίο πρέπει να δείχνει κατανόηση για τις αδυναμίες του, να μη βλάπτει την ελευθερία και την αξιοπρέπειά του και από καθαρά ερωτική σκοπιά να προσέχει όλες εκείνες τις ομορφιές, σωματικές ή ψυχικές, που διατηρεί ακόμα. Όλα αυτά είναι στενά συναρτημένα με το χαρακτήρα των ανθρώπων. Δεν επιβάλλονται από καμιά ηθική.

Νοησιαρχικοί τύποι υποτίμησαν τον έρωτα. Τον είδαν σαν ένα τυφλό συναίσθημα, που δεν έχει ίχνος λογικής μέσα του. Σαν τέτοιος

ο έρωτας είναι ένα τυφλό πάθος, που μας βασανίζει ή μας σπρώχνει σε επικίνδυνες και ανεξέλεγκτες κατάστάσεις. Πρωταρχικά βέβαια ο έρωτας είναι ένα δυνατό συναίσθημα, που δημιουργείται από μια δυνατή πραγματικότητα, την ομορφιά. Η ομορφιά πείθει καθαυτή. Δε χρειάζεται να χρησιμοποιήσει επιχειρήματα. Το άτομο χρειάζεται να έχει μέσα του το αισθητήριο και το κριτήριο της ομορφιάς. Μερικοί εκλαμβάνουν ως όμορφο το μη όμορφο, ακόμα και το άσχημο. Άλλοι βλέπουν μόνο τη σωματική ομορφιά, χωρίς να αντιλαμβάνονται καθόλου την ψυχική ομορφιά. Άλλοι ερωτεύονται βαθμιαία και με περίσκηψη, λαβαίνουν υπόψη και το χαρακτήρα του προσώπου που πάνε να αγαπήσουν, ενώ άλλοι καλλιεργούν έντονα ερωτικά συναισθήματα και

ζητούν την άμεση ικανοποίηση των συναισθημάτων τους αυτών, χωρίς να προσέχουν τίποτε άλλο. Η κρίση τους, όση διαθέτουν, εξαφανίζεται κάτω από τα ισχυρά ερωτικά τους συναισθήματα.

Ο τρόπος με τον οποίο ερωτεύεται κάποιος εξαρτάται ασφαλώς και από το χαρακτήρα του. Διαφορετικά ερωτεύεται ένας νοησιαρχικός τύπος και διαφορετικά ένας συναισθηματικός. Διαφορετικά ερωτεύεται ένας που διαθέτει κάποια νοημοσύνη και διαφορετικά ένας κουτός, ένας άνθρωπος που δεν μπορεί λόγω ανεπαρκούς νοημοσύνης να αξιολογεί πρόσωπα και κατάστασεις ή δεν καταλαβαίνει ότι εκτός από τον έρωτα υπάρχουν και άλλες αξίες, που πρέπει να συνυπολογίζονται, όταν συνάπτει κανείς μια ερωτική σχέση. Όταν βλέπει κα-

νείς τον έρωτα ως τη μοναδική και ανώτερη αξία, τότε είναι φυσικό να κυριεύεται εξολοκλήρου απ' αυτόν και να κάνει λάθη, να μη βλέπει τις άλλες όψεις της ζωής. Η ζωή προφανώς δεν είναι μόνο ομορφιά και ωραιολατρία.

Ο έρωτας είναι ένα μόνο κομμάτι της ζωής, ίσως το πιο όμορφο, όχι όμως και το πιο σπουδαίο.

**Σωκράτης Γκίκας,
Επίκαιρα θέματα**

.....

.....

.....

.....

.....

.....

5.α) Να γράψετε με το δικό σας ύφος ένα μικρό κείμενο (150 περίπου λέξεις) που θα στηρίζεται στο κείμενο του Κορνήλιου Καστοριάδη, για να δημοσιευτεί στη στήλη «Οικολογικά» του περιοδικού που εκδίδει το σχολείο σας.

β) Να σκεφτείτε για το κείμενό σας έναν τίτλο διαφορετικό από αυτόν του κειμένου του Κορνήλιου Καστοριάδη.

Οικολογία και Βιομηχανική Κοινωνία

Η οικολογία είναι ανατρεπτική, γιατί θέτει υπό αμφισβήτηση τον ανύπαρκτο καπιταλισμό που κυριαρχεί στον πλανήτη. Απορρίπτει τη βασική του αρχή σύμφωνα με την οποία προορισμός μας είναι να αυξάνουμε συνεχώς την παραγωγή

και την κατανάλωση. Καταδεικνύει την καταστρεπτική επίδραση της καπιταλιστικής λογικής στο φυσικό περιβάλλον και στη ζωή των ανθρώπινων όντων.

Η λογική αυτή είναι από μόνη της παράλογη και οδηγεί σε μια φύσει αδύνατη κατάσταση σε παγκόσμια κλίμακα, αφού φθάνει στο σημείο να καταστρέφει τις ίδιες της τις προϋποθέσεις.

Δεν είναι μόνον η μη αντιστρεπτή διασπάθιση των αναντικατάστατων πόρων και μέσων· είναι και η ανθρωπομορφική καταστροφή των ανθρώπινων όντων που μετατρέπονται σε παραγωγικά και καταναλωτικά ζώα, σε αποχαυνωμένους ζάπερ· είναι και η καταστροφή του ζωτικού μας περιβάλλοντος. Οι πόλεις, επί παραδείγματι, υπέροχο δημιούργημα της όψιμης νεολιθικής

εποχής, καταστρέφονται με τους ίδιους ρυθμούς που καταστρέφονται και τα δάση του Αμαζονίου· απόσυντίθενται σε γκέτο, πλούσια προάστια και συνοικίες γραφείων που νεκρώνουν μετά τις 8 το βράδυ.

Δεν πρόκειται λοιπόν για μια βουκολική υπεράσπιση της «φύσης», αλλά για έναν αγώνα που έχει ως στόχο τη διάσωση του ανθρώπου και του φυσικού του περιβάλλοντος.

Είναι προφανές, για μένα τουλάχιστον, ότι αυτή η διάσωση είναι ασυμβίβαστη με τη διατήρηση του υπάρχοντος συστήματος και ότι συνδέεται με μια πολιτική αναδιάρθρωση της κοινωνίας. Θα συνέβαλλε μάλιστα στο να δημιουργηθεί επιτέλους μια δημοκρατία των έργων και όχι των λόγων. Σ' αυτό

ακριβώς το σημείο βρίσκω, εξάλλου, ότι τα περισσότερα από τα υπάρχοντα οικολογικά κινήματα είναι συνήθως λιπόψυχα.

Πέρα όμως από τις προφανείς αυτές διαπιστώσεις, ανακύπτουν άλλα, δυσκολότερα και βαθύτερα ερωτήματα. Αυτό που κυριαρχεί σήμερα είναι η αυτονόμηση της τεχνο - επιστήμης. Δε διερωτώμεθα πλέον αν υπάρχουν ανάγκες που πρέπει να ικανοποιήσουμε, παρά κατά πόσον το ένα ή το άλλο επιστημονικό ή τεχνικό επίτευγμα είναι εφικτό. Αν είναι πράγματι εφικτό, τότε θα υλοποιηθεί οπωσδήποτε και κατόπιν θα κατασκευασθεί και η αντίστοιχη «ανάγκη».

Οι παρενέργειες σπανίως λαμβάνονται υπόψη. Αυτό ακριβώς πρέπει να σταματήσουμε, και εδώ αρχίζουν οι δυσκολίες. Όλοι

**επιθυμούμε –ή τουλάχιστον εγώ
επιθυμώ– την ανάπτυξη της επιστη-
μονικής γνώσης. Θέλουμε, λοιπόν,
για παράδειγμα, να υπάρχουν άκ-
ρως απότελεσματικοί δορυφόροι
παρακολούθησης. Αυτοί όμως
προϋποθέτουν και όλο το σύμπλεγμα
της σύγχρονης τεχνοεπιστήμης.
Είναι λοιπόν και αυτό επιθυμητό;**

**Δεν μπορεί να τίθεται θέμα περι-
ορισμού της ελευθερίας της επιστη-
μονικής έρευνας. Τα όρια όμως α-
νάμεσα στην καθαρή γνώση και
στις, ενίοτε μοιραίες, εφαρμογές της
είναι ασαφή, αν όχι ανύπαρκτα. (...)**

**Πώς να χαράξουμε τα όρια; Για
πρώτη φορά, σε μια μη θρησκευτι-
κή κοινωνία, ερχόμαστε αντιμέτω-
ποι με το ερώτημα: Πρέπει να ελέγ-
ξουμε την εξάπλωση της ίδιας της
γνώσης; Και πώς να το κάνουμε
αυτό χωρίς να καταλήξουμε σε μια**

**δικτατορία επί του πνεύματος;
Πιστεύω πως μπορούμε να θέσου-
με ορισμένες απλές αρχές:**

**1. Δεν επιθυμούμε μια απεριόρι-
στη και απερίσκεπτη εξάπλωση της
παραγωγής, θέλουμε μια οικονομία
που να είναι μέσον και όχι σκοπός
της ανθρώπινης ζωής.**

**2. Επιθυμούμε την ελεύθερη εξά-
πλωση της γνώσης, δεν μπορούμε
όμως πλέον να υποκρινόμαστε ότι
δε γνωρίζουμε πως αυτή η εξάπλω-
ση εμπεριέχει κινδύνους που δεν
είναι δυνατόν να καθοριστούν εκ
των προτέρων.**

**Για να αντιμετωπίσουμε αυτούς
τους κινδύνους, μας χρειάζεται αυ-
τό που ο Αριστοτέλης αποκαλούσε
«φρόνησις». Η εμπειρία δείχνει ότι
η σύγχρονη τεχνοκρατία
είναι οργανικά και δομικά ανίκανη
να διαθέτει αυτή τη φρόνηση, γιατί**

δεν υπάρχει και δεν κινείται παρά μόνον χάρη στο παραλήρημα της απεριόριστης εξάπλωσης.

Μας χρειάζεται λοιπόν μια πραγματική δημοκρατία που να θεσπίζει διαδικασίες διαβουλεύσεως και λήψεως αποφάσεων όσο το δυνατόν ευρύτερες, στις οποίες να συμμετέχουν οι πολίτες εν συνόλω. Αυτό, με τη σειρά του, δεν είναι δυνατόν παρά μόνον εάν οι πολίτες διαθέτουν πραγματική ενημέρωση, πραγματική παιδεία και ευκαιρίες να εφαρμόσουν στην πράξη την κρίση τους.

Μια δημοκρατική κοινωνία είναι και μια κοινωνία αυτόνομη, αυτόνομη σημαίνει όμως επίσης – και κυρίως – αυτοπεριοριζόμενη· όχι μόνο σε ό,τι αφορά τις ενδεχόμενες πολιτικές καταχρήσεις (το να μη σέβεται, επί παραδείγματι, η πλειο-

ψηφία τα δικαιώματα μιας μειοψηφίας), αλλά και σε ό,τι αφορά τα έργα και τις πράξεις του συνόλου.

Τα όριά της, τα σύνορά της, δεν μπορούμε να τα διαγράψουμε εκ των προτέρων – γι' αυτό και μας χρειάζεται η φρόνηση. Τα σύνορα όμως υπάρχουν, και από τη στιγμή που θα τα παραβιάσουμε θα είναι εξ ορισμού πολύ αργά – όπως οι ήρωες της αρχαίας τραγωδίας που δεν αντιλαμβάνονται ότι βρίσκονται μέσα στην υπερβολή παρά μόνον αφού έχουν ήδη καταστραφεί. Η σύγχρονη κοινωνία είναι θεμελιωδώς άφρων.

**Κορνήλιος Καστοριάδης
(από εφημερίδα)**

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ 5ου ΤΟΜΟΥ

Η΄ Παράγραφος.....5

Θ΄ Περίληψη.....49

Βάσει του ν. 3966/2011 τα διδακτικά βιβλία του Δημοτικού, του Γυμνασίου, του Λυκείου, των ΕΠΑ.Λ. και των ΕΠΑ.Σ. τυπώνονται από το ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ και διανέμονται δωρεάν στα Δημόσια Σχολεία. Τα βιβλία μπορεί να διατίθενται προς πώληση, όταν φέρουν στη δεξιά κάτω γωνία του εμπροσθόφυλλου ένδειξη «ΔΙΑΤΙΘΕΤΑΙ ΜΕ ΤΙΜΗ ΠΩΛΗΣΗΣ». Κάθε αντίτυπο που διατίθεται προς πώληση και δεν φέρει την παραπάνω ένδειξη θεωρείται κλεψίτυπο και ο παραβάτης διώκεται σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 7 του νόμου 1129 της 15/21 Μαρτίου 1946 (ΦΕΚ 1946, 108, Α').

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή οποιουδήποτε τμήματος αυτού του βιβλίου, που καλύπτεται από δικαιώματα (copyright), ή η χρήση του σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη γραπτή άδεια του Υπουργείου Παιδείας και Θρησκευμάτων / ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ.